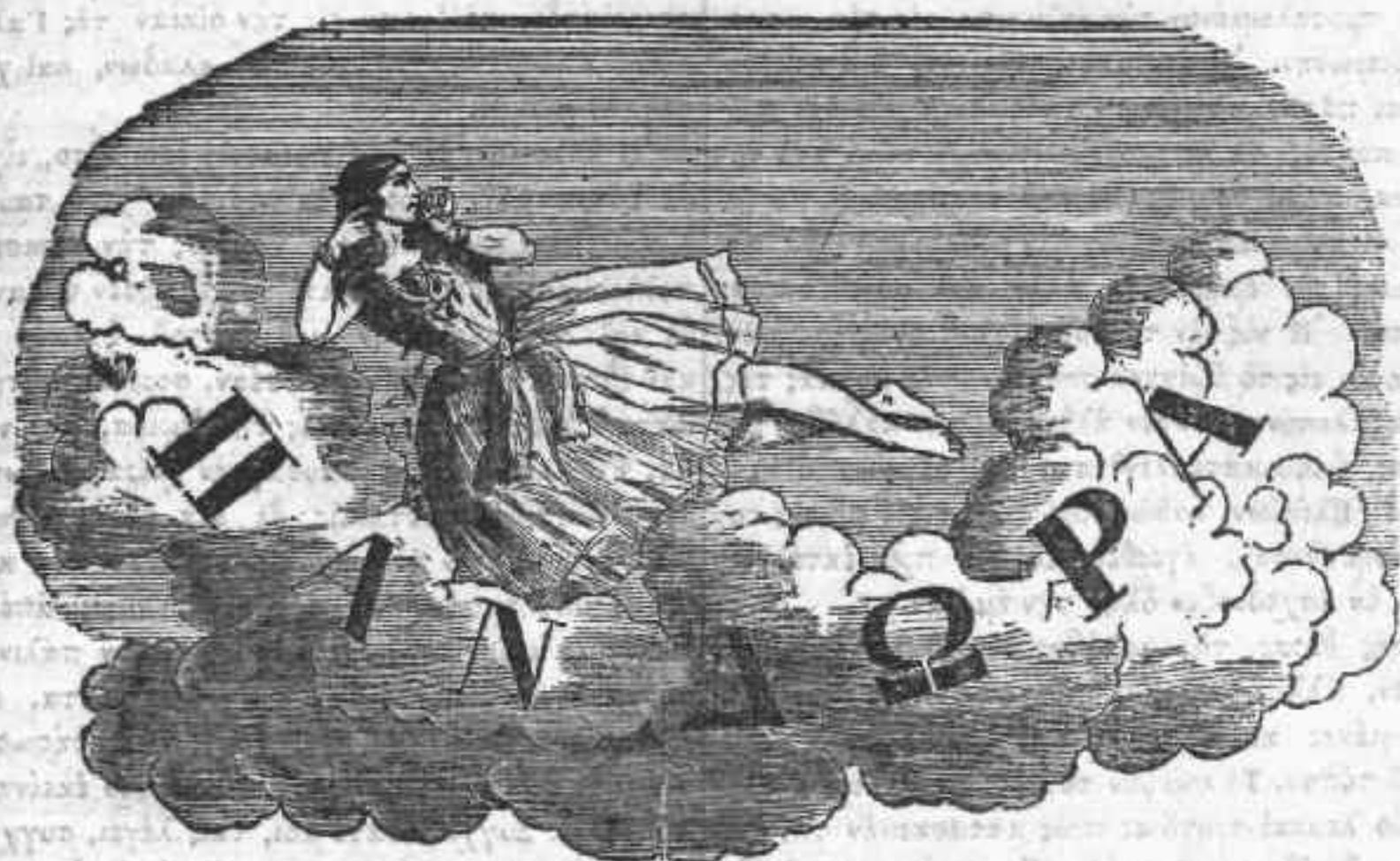

1 ΟΚΤΟΜΒΡ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 61.

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ

(Συνέχεια. Ἴδε Φυλλ. 59.)

—ο—

Ἀνοιχθείσης λοιπὸν τῆς κυγκλίδος, καὶ τῆς σάλ-
πιγγος ἤχησάσης οἱ δύο μονομάχοι ἐρορμῶσι κατ'
ἐλλήλων.

Ἡ πάλιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτον ἀμείροπος ὁ ἐπι-
τιθεὶς καὶ γενναῖος Πρανσίλος πληγόνει τὸν Θιμ-
βρίωνα, καὶ ὁμοῦς ἡ νίκη πάλιν μένει ἀμφέβολος. Τέ-
λος ὁ Ἔρως ὑπερίσχυσεν· ἐπειδὴ ὁ Θιμβρίων κτυπή-
σας τὸν Πρανσίλον τὸν ἀνατρέπει ὑπὸ τοὺς πόδας του.
Ὁ γενναῖος φίλος μου, ῥίψας τὴν σπάθην τρέχει εἰς
βοήθειάν του. Ὁ Πρανσίλος ὁμολογεῖ τὴν ἥττάν του,
καὶ οἱ θεαταὶ πάντες χειροκροτοῦσιν.

Ἡ δεινὴ δὲ ἀβεβαιότης ἡ κατέχουσά με πολὺν
χρόνον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἡ καταθάλουσά με λύπη
διὰ τὴν πληγὴν τοῦ Θιμβρίωνος, ἡ χαρὰ τέλος διὰ
τὴν νίκην, πάντα ταῦτα τοσοῦτόν με κατεπάρχξαν,
ὥστε ἐλησμόνησα νὰ λάβω τὴν λευκὴν ταινίαν, ὡς
σημεῖον νίκης, καὶ ἔσπευσα ἄνευ αὐτῆς ν' ἀναγγεῖλω
πρὸς τὴν Νισίδαν τὴν εὐτυχίαν μας. Φεῦ! ἐφ' ὅσον ἀ-
νιμέτρα ὅτι ἡ ὀλεθρία στιγμή τῆς μονομαχίας πλη-
σιάζει, ὁ ὄξυς αὐτῆς πυρετὸς ἐδιπλασιάζετο εἰς τὰς
φλόγας τῆς καὶ μ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν τῆς, ἐσύρθη,
κρατούμενη ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας τῆς, μέχρι τῶν ὑψη-
λοτάτων θυρίδων τῆς οἰκίας, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς
προσηλωμένους πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ ἀνυπομόνως τὴν

ζωὴν ἢ τὸν θάνατον περιμένουσα. Ἀμα δὲ ἰδοῦσά με
ἐρχόμενον χωρὶς τῆς ταινίας ἔπιασεν ἀκίνητος εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον πάντες θρη-
νοῦντας, καὶ προχωρήσας μέχρι τῆς Νισίδης εἶδον
θέαμα ἀποτρόπαιον! Εἰς μάτην αἱ παρὰ πάντων δα-
ψιλευμέναι συνδρομαὶ τίποτε δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν
ἀνακαλέτῃ εἰς τὴν ζωὴν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κε-
κλεισμένοι, τὸ στόμα τῆς ἀνοικτὸν, τὰ χεῖλη τῆς
φέροντα τὸν ὠχρὸν θάνατον. Τότε μόλις ἐνεθυμήθην
τὸ φρικτὸν λάθος μου. Ὅθεν παράφορος ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπισίαν, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας καὶ δὲν τολμῶ νὰ
ἐλθῶ πρὸς εὗρεσιν τοῦ φίλου μου, εἰς ὃν εἶμαι βέβαιος
ὅτι φέρω τὸν θάνατον. Ταλαντευόμενος λοιπὸν, ὡς
μαϊνόμενος, τεθλιμμένος λαμβάνω τὴν πρώτην ὁδὸν
ἣν εὕρω· ἀλλὰ μόλις ἀπομακρυνθεὶς βράματά τινα,
ἀκούω ὀπισθέν μου φωνὴν κράζοντος πρὸς ἐμὲ, καὶ
στρέψας εἶδα τὸν Εὐτύχιον, ἀκόλουθον τοῦ Θιμβρίω-
νος. Ὁ κύριός μου σὲ περιμένει, μὲ λέγει· σπεῦσον
πρὸς αὐτόν. Δὲν δύναμαι πλέον, ἀπακρίθην, νὰ ἶδω
τὸν κύριόν σου· ἡ Νισίδα ἀπέθανε, καὶ αὐτὸς εἶμαι
ἐγώ. Τὰς λέξεις δὲ ταύτας ἀπαγγέλλων μετὰ σπου-
δῆς, ἀπομακρύνομαι, καὶ φθὰς εἰς Γαίτην ἐπεβιβά-
σθην πλοίου, τὰ ἱστία ἀναποπταμένα διὰ τὴν Ἰσπα-
νίαν ἔχοντος, καὶ ἐπ' αὐτῇ εἰς τὴν πατρίδα μου,
καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἐνδύμα, ὃ βλέπετε, ἀπῆλθον εἰς
τὸ ἀναχωρητήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω πλέον
ἐγκαταλίπει.

Ἰδοὺ, ποιμένες, ἡ τῶν δεινῶν μου ἱστορία· ἤλπι-
ζον νὰ εὗρω ἡσυχίαν εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν, ἀλλ' εὐ-

ρον μόνον ἐρημίαν, διότι μάτην προσπαθῶ νὰ ἔχω πάντοτε προσηλωμένον τὸν νοῦν μου εἰς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀφιερώθην. Ἡ ἐνθύμησις ἐκείνου, ὃ ἀπώλεσα, μ' ἐλαύνει πᾶσαν στιγμὴν. Ἀπεφάσισα μὲν ὅτι πρέπει διὰ παντός νὰ λησμονήσω τὴν Νισιδαν καὶ τὸν Θιμβρίονα, ἀλλὰ τοὺς θρηνῶ καθ' ἑκάστην.

Τότε οἱ ποιμένες οὐ μόνον δὲν ἐδοκίμασαν νὰ παρηγορήσωσι τὸν ἐρημίτην, ἀλλὰ καὶ συνεθρήνησαν μετ' αὐτοῦ. Ἡ νύξ ἐν τούτοις εἶχε προχωρήσει, καὶ ἡ σελήνη ἦν εἰς τὸ ὑψιστὸν σημεῖον τῆς πορείας τῆς, ὅτε ἐγκαταλιπόντες αὐτὸν ἤλθον εἰς τὴν καλύβην τοῦ Ἑλικίονος, ὅπου κατεκλίνθησαν ἐπὶ αἰγίων δερμάτων· ὁ δ' Ἑλικίων, καθὼς εἶδε τοὺς τρεῖς φίλους του ὅτι ἀπεκοιμήθησαν, ἐγερθεὶς ἐξῆλθε πρὸς ἐκτέλεσιν σκοποῦ, ὃν ἐσχεδιάζεν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Πρὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης τοῦ ἐθαλλε κερασέα μικρά μὲν, ἀλλ' ὠραία καὶ ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ ποιμένου τηρουμένη, καὶ τότε πλήρης καρπῶν τῶν μεγίστων τοῦ τόπου. Τὸ κομψὸν τοῦτο δένδρὺλλον ἐξελέξαντο δύο λευκαὶ τρυγόνες πρὸς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς των, ἣν ἔθεσαν εἰς μέρος ὅπου τέσσαρες κλάδοι συνήρχοντο. Ὁ δ' Ἑλικίων ὡς καλὸν οἰωνὸν θεωρῶν, ὅτι τρυγόνες ἐλθοῦσαι ἐπλεξάν τὴν φωλεάν των παρὰ τῇ καλύβῃ του, οὐ μόνον δὲν τὰς ἐβλάπτεν, ἀλλὰ καὶ στάχυας σίτου φέρων ἔθετεν ὑπὸ τὴν κερασέαν, καὶ σπόρους κανάβης, ἐτι δὲ καὶ μαλλίχ, ἵνα διὰ τούτων διακοσμήσῃ τὸ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς, καὶ οἱ νεοσοὶ των κοιμῶνται ἐπὶ στρωμάτων μαλακωτέρων.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον παρευρίσκετο εἰς τοὺς γάμους τῆς Σιλβίας, βοσκὸς τοῦ Μοίριδος ἐλθὼν ἐξέτεινε πλυσίον τῆς κερασέας τοῦ βρόχου, καὶ συλλαβὼν τὰς τρυγόνας τὰς ἔφερε πάραυτα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου του. Ἦσαν δ' αὐταὶ ἐκαῖναι, αἱ ἡ Γαλάτεια ἐξ ἀμελείας εἶχεν ἀρήσει νὰ πετάξωσιν ἀπὸ τὰς χειρὰς τῆς. Ὁ δ' Ἑλικίων, ἐπειδὴ τὰς ἐγνώρισεν, ὑπεσχέθη εἰς τὴν ποιμενίδα ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι νὰ τὴν εὐρωσι, καὶ ἠθέλησε νὰ φυλάξῃ τὸν λόγον του· διὰ τοῦτο καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πῖτῆρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκοιμῶντο, ἐξῆλθε τῆς καλύβης νὰ τὰς συλλάβῃ κοιμωμένας, καὶ νὰ τὰς θέσῃ μετὰ τῶν νεοσσῶν των εἰς κλωδίον ἐπὶ τούτῳ. Μακρύνας λοιπὸν ὀλίγον τὰ φύλλα βλέπει εἰς τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς σελήνης τὰς δύο τρυγόνας ἐν τῇ φωλεᾷ των, ἐχούσας τὴν μὲν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν μίαν πτέρυγα, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπιμελῶς τεταγμένης καλυπτούσας τοὺς νεοσσούς των· ὁ Ἑλικίων ἦλθε τὸσον ἐλαφρά, ὥστε δὲν τὰς ἐξύπνισε, καὶ ἐδύνάτο νὰ τὰς συλλάβῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα. Ὅχι, εἶπε, χαρίζετα πτηνά, δὲν πρέπει νὰ στερηθῇτε τῆς ἐλευθερίας σας. Θὰ ἀνήκητε μὲν εἰς τὴν ποιμενίδα μου, ἀλλ' οὐχὶ ὡς αἰχμάλωτα, θὰ ζῆτε πάντοτε παρ' αὐτῇ, ἀν καὶ δύνασθε νὰ ζῆτε ἐλεύθερα. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔτρεξε, καὶ λαβὼν σκαπάνην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κερασέαν, ἐσκαψεν ὀλοτρόγυρα λάκκον, καὶ ὅτε τὸ δένδρον ἐκρατεῖτο μόνον εἰς τὴν βῶλόν του διὰ τῆς βάσεως ἐν μέσῳ τοῦ λάκκου, εἰσῆγαγεν ὑπ' αὐτὸν τὴν σκαπάνην μετὰ προσοχῆς, καὶ, χωρὶς σχεδὸν τὸ δένδρον νὰ σεισθῇ, τὸ ἀνέσπασεν ἀπὸ τὴν γῆν μὲ ὅλην τὴν βῶλόν του, τὸ ἐλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἤγει-

ρεν ἡσυχῶς ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ μὲ βῆμα ταχὺ μὲν, στερεὸν δὲ, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γαλατείας, μόλις κινουμένων ἐλαφρῶς τῶν κλάδων, καὶ χωρὶς νὰ πέσῃ ἡ φωλεά.

Ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ ἡ ποιμενὶς ἐκοιμήτο, εἶχε θυρίδα ἐστραμμένην πρὸς τὴν παιδιάδα· πρὸ ταύτης ἐλθὼν ὁ Ἑλικίων ἀπέθεσεν ἡσυχῶς τὴν κερασέαν, μὴ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν ἔστησεν ὀρθίαν. Φέρων δὲ καὶ τὴν σκαπάνην μετ' ἑαυτοῦ, ἐσκαψεν λάκκον, καὶ ἔθεσε τὴν ὠραίαν κερασέαν, στρέψας αὐτὴν οὕτως ὥστε ἡ φωλεά νὰ ᾔη πρὸς τὴν θυρίδα, καὶ νὰ δύναται ἡ Γαλάτεια ἐκτεινούσα τὴν χεῖρα νὰ θωπεύῃ τὰ τρυγόνια. Εὐχαριστήεις δὲ διὰ τὸ κατόρθωμά του παρατήρησεν ἂν αἱ τρυγόνες ἐταράχθησαν, καὶ εἶδεν ὅτι ἐξυπνήτασι κατ' ἀρχὰς αἰρνιδίως ἀπέπτησαν, ἀλλ' ἅμα εἶδον τὸ δένδρον των στερεὸν πάλιν, καὶ ἤκουσαν τῶν νεοσσῶν των τὰ μινυρίσματα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν φωλεάν των, χωρὶς νὰ ζητήσωσι νὰ ἐννοήσωσι τὸ μυστήριον τῆς παραδόξου ἐκείνης μετατοπίσεως. Συγχωρήσατέ μοι, τῆς λέγει, συγχωρήσατέ μοι, τρυφερώτταται τρυγόνες, ἂν ἐτάραξα τὸν γλυκὺν ὕπνον σας, οὐ μόνον πρὸς ἐδικὴν σας εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐδικὴν μου· ἰδοὺ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γαλατείας, ἥτις καθὼς ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς, πετάξατε πρὸς τοὺς ὤμους τῆς, καὶ κτυπήσατε μετὰ τὸ ῥέγμος σας τοὺς ὠραίους ξανθοὺς πλακάμους τῆς· μάθετε δ' ὡσαύτως καὶ τοὺς νεοσσούς σας νὰ θωπεύωσι τὴν κυρίαν των. Ἀλλ' ἐάν ποτε ἕτερος ἀντίζηλος παρουσιασθῇ εἰς τὴν θυρίδα, ὦ! φύγετε, πιστὰ πτηνά, ἔλθετε πρὸς ἐμὲ νὰ θρηνῆτε ἐπὶ τῆς καλύβης μου μετ' ἐμοῦ. . . ὅχι ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Ἡ ἡὺς ἤρχιζεν ἐν τούτοις νὰ διαυγάζῃ, καὶ ἡ γελιδὼν ἐπὶ τοῦ κηπουδόχου τῆς Γαλατείας νὰ ψάλλῃ ἤδη τὰ μελιόρητα πρωῒνά ἄσματά τῆς, ὅταν ὁ Ἑλικίων ἀναλαβὼν τὴν σκαπάνην του ἐπέστρεφεν εἰς τὴν καλύβην του. Μόλις δ' ὀλίγον μακρυνθεὶς ἀκούει ὅτι σθέν του βᾶδισμα, καὶ στρέψας βλέπει τὸν πατέρα τῆς Γαλατείας Μοῖριν. Τοῦτο τὸν ἐτάραξεν ὡς ἐάν ἦτο ἐνοχος· ἀλλὰ συνῆλθεν ἀμέσως, διότι ὁ Μοῖρις χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πρὸς τίνα σκοπὸν τὸσον πρωῒ ἦτον εἰς τὸ χωρίον του, ἠρχόμεν, τῷ εἶπεν ἐξ ἐφ' ἑαυτοῦ, νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ μυστικόν, καὶ νὰ σὲ ζητήσω χάριν ἐνδιαφέρουσιν τὴν θυγατέρα σου. Τότε ὁ ποιμὴν πλήρης χαρᾶς, ἐρίλησε τὰς χειρὰς του παρρόρως, καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς μέρος μυρτόφυτον, ὀλίγον ἀπέχον τῆς ὁδοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Παραπονούμεθα πάντοτε διὰ τὰ δεινὰ, ὧν ἡμεῖς κύριοι εἰμεθα αἴτιοι, οὐδόλως ὑπ' ὅσιν ἔχοντες τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπληστία τοῦ χρυσοῦ, ἰδοὺ τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν δυστυχιῶν ἡ πηγή. Τοῦτο προῖδον ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός ἐκρυψε τὸ ὀλέθριον τοῦτο μέταλλον ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, καὶ οὐ μόνον ἐπλήρωσε τὸ βάρβαρον, ἀλλὰ τὸ συνεκάλυψε

καὶ μὲ ἄνθη καὶ καρπούς, καὶ μ' ὅ,τι ἡδύνατο ν' ἐρίσῃ πρὸς τὰς χρεῖας καὶ ἡδονὰς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἡ ἀκόρεστος φιλαργυρία μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τοσαύτας ἀγαθοεργίας, εἰσέδυ πολυμόχθως καὶ διὰ μεγάλων κινδύνων μέχρι τῶν βυθῶν, καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦς κόλπους τοῦ ἄδου τὸν χρυσὸν, ἀποκαλύψασα τοῖς ἀνθρώποις τὴν πηγὴν πάντων τῶν κακῶν. Φεῦ! τίνα πρὸ πάντων ἐβλάψεν ἡ ὀλεθριωτάτη ἀνακάλυψις αὕτη; Τὸν ἐρωτᾷ! Καρδία εὐαίσθητος δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀγαπᾷ· ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπαιτεῖται πλούτου ἐπίδειξις, οὐχὶ σταθερότης. Ἐραστὴς ἐνεῦ πλούτου, ἀξιώρατος δύναται νὰ ᾔῃ, εὐτυχὴς διὰ σπανίως· καὶ ὅσῳ πιστότερος, τόσῳ δυστυχέστερος, καθότι ἡ μοῖρα ἔδωκεν αὐτῷ ἀχώριστον συντροφὴν τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Τί λοιπὸν νὰ πράξῃ ὁ πτωχὸς ἀλλ' εὐαίσθητος ἐραστὴς; Νὰ πνίξῃ τὸν ἐρωτὰ του; Ἀλλὰ μήπως θὰ γείνη δι' αὐτοῦ εὐτυχέστερος;

Ὁ Ἐλικίων ὅταν προσηλώθη εἰς τὴν Γαλάτειαν, δὲν ἐσκέφθη ὅλα ταῦτα ὅσον ἐπρεπεῖν, ἢ ἴσως ἐσκέφθη· ἀλλὰ τί χρησιμεύουσι τὸν ἐρῶντα αἱ σκέψεις; Προβλέπων τὰς θλίψεις, παραδίδεται εἰς αὐτάς· καὶ ὅπως ἐρχόμεναι, τῷ φαίνονται ὀδυνηραὶ ὡς ἂν τῷ ἦσαν ἀπροσδόκητοι.

Ὁ Ἐραστρὸς, ὁ Θύρσις καὶ ὁ Δάμων ἐγερθέντες ἐπαύλησαν μὴ εὐρόντες τὸν Ἐλικίονα. Ὁ ἥλιος εἶπεν ἤδη διατρέχει τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς πορείας του, καὶ αὐτοὶ ἀνήσυχοι διότι δὲν ἐφάνετο, ἀπῆλθον νὰ τὸν ζητήσωσιν εἰς τὸ χωρίον. Διαβαίνοντες δὲ διὰ τῶν θάμνων τῶν μύρτων, ἤκουσαν φωνῆς, ἥτις τοῖς ἔπλην ὡς ἡ τοῦ φίλου των. Προσέξαντες λοιπὸν, ἔγνωνσαν τρώοντι ὅτι ἦτον ὁ Ἐλικίων, ὅστις ἔφαλλε τὰ ἑξῆς:

Μὲ ἔτρωσαν ὁ ἔρως εὐθὺς εἰς τὴν καρδίαν,
καὶ ὑπὸ ποιμενίδος καθόλου ἐμαγεύθην,
οὐδέποτε δ' ἠσθάνθην πλησίον τῆς πικρίας,
κ' εὐδαιμονίαν ἄκρην κ' εὐφρόσυνον ἔγεύθην.
Ἀρ' οὐ νὰ μὲ προδίδῃ δι' ἄλλον πλὴν τὴν εἶδα,
καὶ τὴν ἐσχάτην πλέον ἀπώλεσα ἐλπίδα·
δακρύων ὅμως μᾶλλον χαιμάρρους θὰ ἐκχύσω,
παρὰ νὰ χαίρω μόνος καὶ νὰ τὴν λησμονήσω.

—ο—

Ἄν δὲ καὶ εἰς τὸ ἔαρ τὴν εἶδα τῆς ζωῆς μου,
ἐπλούστατον παιδίον ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτον,
τὴν ἑκατακυρίαν ἐφ' ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
κ' ὑπὸ ἥκους κατέστην τῶν νέων τῆς χαρίτων.
Ἀρ' οὐ νὰ μὲ προδίδῃ δι' ἄλλον πλὴν τὴν εἶδα
καὶ τὴν ἐσχάτην πλέον ἀπώλεσα ἐλπίδα·
δακρύων ὅμως μᾶλλον χαιμάρρους θὰ ἐκχύσω,
παρὰ νὰ χαίρω μόνος, καὶ νὰ τὴν λησμονήσω.

Οἱ ποιμένες, συγκινηθέντες εἰς οἶκτον ὑπὸ τῶν τριῶν ἐκείνων θρήνων, ἐσπευσαν πρὸς τὸν Ἐλικίονα, καὶ εὗρον αὐτὸν καθήμενον ὑπὸ φηγὸν μὲ πρόσωπον δακρυόεργον. Μόλις δὲ τοὺς παρετήρησε, καὶ σπεύσας ἐβρίβη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐραστρου, φίλε μου, ἀνακράζων, ἀπώλεσαμεν τὴν Γαλάτειαν. Μὰς ἐγκαταλείπει διὰ παντός. Ἀκούσατε, ἐπρόσθεσε, πατρῶν τὸν Θύρσιν καὶ τὸν Δάμονα, τὸ ὀλεθριὸν μυστικόν, ὅπερ σήμερον τὴν πρωτὴν ὁ Μοῖρις μοι δι-

κοίνωσε. Θὰ σὰς τὸ διηγηθῶ αὐταῖς ἐκείνου ταῖς λέξεσι.

Ἐλικίων, μοι εἶπεν, εἰδοποιῶν σε περὶ τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς μου, σοὶ δίδω δειγμα ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν μεγάλην σου περὶ ἐμὲ καὶ διηνεκὴ ἀφοσίωσιν. Τὸ ἀπεφάτισα χθές. Ἡ Γαλάτεια ὑπανδρεύεται πλούσιον Πορτουγάλλον, οὗ τ' ἀναρίθμητα ποίμνια καλύπτουσι τὰς ὄχθας τοῦ Νίμα· τέσσαρες ποιμένες, περιφθέντες παρὰ τοῦ μελλονύμφου ἐφθασαν πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ αὖριον θ' ἀναχωρήσωσι μετὰ τῆς Γαλατείας. Γνωρίζων δὲ ὅτι θεωρεῖς τὴν θυγατέρα μου ὡς ἀλλήν ἀδελφὴν σου, σὲ ἐξέλεξο, φίλτατε Ἐλικίων, νὰ συνοδεύσῃς πρὸς χάριν μου τὴν Γαλάτειαν μέχρι τῆς Πορτουγαλλίας, νὰ παρευρεθῇς εἰς τοὺς γάμους τῆς, καὶ ἐπανελθὼν νὰ μοι βεβαιώσῃς περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς.

Καίτοι ταραχθεὶς ἀπὸ τῆς ὀμιλίας ἐκείνης, συνῆλθον ὅμως καὶ τῷ ἀπεκρίθην: Πῶς ἡδυνήθης νὰ συγκάτατεθῇς εἰς τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς σου; πῶς ἡδυνήθης νὰ τὴν καταδικάσῃς νὰ ζῇ μακρὰν τῆς πατρίδος τῆς; Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ εἰς ξένον τόπον ἀποδημία δὲν θὰ γείνη αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς; Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ παθῇ. ...; Τότε ὁ Μοῖρις ὑπολαβὼν, μοι λέγει: Γνωρίζω ἐκ πείρας τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς μου· ὅταν τῇ ἐκοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν μου, μοι ἀπεκρίθη μετὰ τὴν συνήθη τῆς γλυκύτητα, ὅτι θὰ ᾔῃ πάντοτε εὐπειθὴς, καὶ μάλιστα παρετήρησα ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐλαφρὰν συγκίνεσιν, τεκμήριον τῆς χαρᾶς ἐκείνης, ἣν αἰσθάνεται πᾶσα κόρη ὅταν ὁ γάμος τῇ ἀγγελθῇ. Μὴ ἀνησυχῇς λοιπὸν περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀλλ' ὕπαγε νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ τὴν ὁδοπορίαν. Τὸ περιμένω ἀπὸ τὴν φιλίαν σου. Ἰδοὺ, φίλοι μου, τί ὁ Μοῖρις μοι εἶπεν· ἰδοὺ τί ἐφοβούμην ὑπὲρ τὸν θάνατον.

Ὁ Θύρσις, ὁ Δάμων καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἐραστρὸς ἐλυπήθησαν διὰ τὸ ἀκουσμα τοῦτο· εἶπε δὲ ὁ Δάμων πρὸς τὸν Ἐλικίονα· ἐπειδὴ ὁ Μοῖρις σὲ τιμᾷ καὶ σὲ ἀγαπᾷ, διὰ τί δὲν διακοίνους πρὸς αὐτὸν τὸν ἐρωτὰ σου; Δὲν τὸν γνωρίζεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἐλικίων, ὅπως ἐγὼ· προσέκηρυξεν ὅτι θέλει γαμβρὸν οὐχ ἦττον τῆς θυγατρὸς του πλούσιον· καὶ, εἰάν ἐτόλμων νὰ τῷ ὁμιλήσω τι, ἤθελεν ἴσως νομίσει ὅτι θηρεύω τὴν παρουσίαν του, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ φιλία του ἡδύνατο νὰ μετατραπῇ εἰς καταφρόνησιν. Ὁ Μοῖρις εἶνε πλούσιος συγχρόνως καὶ ὑποπτος· ἐγὼ δὲ πτωχὸς ἐνταυτῷ καὶ δειλός.

Φίλε μου, λέγει τότε ὁ Θύρσις, μὴν ἀπελπίζεσαι· ὑπάγωμεν πρὸς τὴν Γαλάτειαν, ὑπάγωμεν νὰ μάθωμεν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδέας, ἂν ἀληθῶς συγκαταθέσει αὐτῆς νυμφεύεται τὸν Πορτουγάλλον καὶ εἰάν, ὡς μοι φαίνεται, δυσχνασχετοῦσα ὑπακούῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἃς ἀποπειραθῶμεν εἰς διάλυσιν τοῦ ὀλεθρίου γάμου. Ὁ Ἐρως καὶ ἡ Φιλία θὰ μᾶς ἐνθαρρύνωσιν. Ἐάν ἐκατέρω τῶν δυνάμεων τούτων ἰδίως θαυματούργῃ, συμμαχήσασαι ὁμοῦ τί δὲν δύνανται;

Ὁ Ἐλικίων ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Θύρσιδος. Ὅθεν οἱ τέσσαρες ποιμένες ἐκίνησαν εἰς τὰς πηγὰς τῶν Ἀρδωσιῶν, ὅπου συνήθως ἡ Γαλάτεια ἀνεπαύετο· καὶ τῷ ὄντι δὲν ἀπέτυχον, εὐρόντες αὐτὴν

ἔπου ἤλπιζον, καθημένην παρὰ τὰς ὄχθας. Βεβουμισμένη εἰς βαθεῖς λογισμούς, δὲν εἶδεν αὐτὴ τοὺς ποιμένας. Οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐθεώρουν τὴν πηγὴν, τὸ μέτωπόν τῆς ἐστήριζε διὰ τῆς μιᾶς τῆς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐθώπευε τὸν κῆνα τοῦ Ἐλικίου, αὐτὸν ἐκείνον, ὃς πρὸ τοσούτου χρόνου διέμενε παρ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ παρὰ τῷ κυρίῳ του. Τὸ πιστὸν τοῦτο ζῶον, καίμενον παρὰ τοὺς πόδας τῆς Γαλαταίας, εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς ἐστραχμένους πρὸς τοὺς ἐδικούς τῆς, καὶ διὰ τῶν ἀνησύχων τρόπων του καὶ διὰ τῆς ἐγγνωμοσύνης του ἐφάνετο ἐρωτῶν αὐτὴν διὰ τί τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐθώπευετο περισσότερο τοῦ συνήθους. Ὁ Ἐλικίων παρεκάλεσε τοὺς φίλους του νὰ σταθῶσιν ἐν ἀπολαύσει τῆς θέας ἐκείνης, καὶ ἀκτις εὐφροσύνης ἐπέλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐφ' οὗ ἡ λύπη ἐφάνετο ἐγκεχαρπαγμένη. Ἡ δὲ Γαλαταία νομίζουσα ὅτι ὁ σκύλος σπᾶς τὴν συνώδευε μόνος, ἤρχισε ψάλλουσα τοὺς ἐξῆς λόγους:

ὦ φίλε μου πιστότερε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
ἰδοὺ, ἀφῆνω, κύδν μου, τὸ πατρικόν μου δῶμα·
ἀφῆνω φίλους, συγγενεῖς, καὶ τοὺς ὀραίους τόπους,
ὧν εὐτυχοῦσα ἄλλοτε ἐπάτησα τὸ χῶμα!

Ἀπὸ τὰ σκιοπράσινα ὄρατα ταῦτα δάση,
ὅπου ἀπῆντων συνεχῶς τὸν ὄλλον ἐραστήν μου,
θανατηφόρος προσταγή σκληρῶς θὰ μ' ἀναρπάσῃ,
καὶ θὰ φρεύσῃ εἰς ἄγνωστα ἐδάφη τὴν ζωὴν μου.

Ἄλλ' ὄχι! πιστὸν ζῶόν μου, κἂν σὺ δὲν θὰ μ' ἀφῆσῃς.
Τὴν πρώτην εὐτυχίαν μου ὅποταν ἐνθυμῶμαι,
κ' οἱ ὀφθαλμοί μου γίνονται θαυμάσιον δῶμα βρύσαις,
θὰ βλέπω σὲ, ὦ κύδν μου, καὶ θὰ παρηγορῶμαι.

Ἄλλ' ἔν καὶ σὺ, ἀρνούμενος τὴν ἔχριν πλανῆται,
ἀναζητήσῃς τὰ τερπνά, τὰ πάτρια ἐδάφη,
ἐλθε πρὸς τὸν αἰώνιον τῶν πόθων μου μαγνήτην,
κ' εἰπέ, εἰς ξένην ἔρημον ἢ φίλην τοῦ ἐταίρου.

Τὰ κητάρρεοντα τῆς Γαλαταίας δάκρυα, δὲν τῇ ἐπέτρικον νὰ ἐξακολουθήσῃ· καὶ ὁ Ἐλικίων δ' αὐτὸς ἀκροώμενος ἐπίσης ἔχυσε δάκρυα, ἀλλὰ χαρὰς δάκρυα· καὶ ὡς παράφορος ἔτρεξε πρὸς τὴν ποιμενίδα, ἐβρίβη γονυπετὴς ἐνώπιόν τῆς, καὶ λαθῶν τὴν χειρὰ τῆς τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὰ χεῖλη του. ἐνῶ μάτην τὸν ἀπώθει ἐκπεπληγμένη ἡ ποιμενίς. Ὅταν δὲ παρετήρησε καὶ τοὺς λοιποὺς ποιμένας, ἠθέλησε μὲν νὰ ὑποκριθῇ λύπην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ κύων τῆς τὴν ἐμπόδισε, στραφόμενος περὶ αὐτὴν, πεδῶν καὶ θωπεύων συγχρόνως ἀμφοτέρους, ὡς ἂν μεταίχε τῆς χαρᾶς, ἣν ἐσπευδε ν' ἀναγγεῖλῃ πρὸς τὸν κύων του.

Ὁ Θύρσις, ὁ Δάμων καὶ αὐτὸς ὁ Ἐραστὸς ἀφῆλθοντες ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμων ὁμῶς νὰ πλησιάσωσιν. Ἄλλ' ἡ Γαλαταία τοῖς ἐκραξέ ν' ἀνακαλέσωσι τὸν Ἐλικίονα, καὶ προσπαθοῦσα νὰ ὑποκρύψῃ τὰ δάκρυά τῆς, δὲν θέλω, εἶπε, νὰ κρύψω μυτικὸν προδοθὲν ὑπὸ τῆς ἀπερισκαφίας μου. Ναὶ παθῶ τὴν πατρίδα μου, ἐν ᾗ ἀφῆνω ἴσως καὶ τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' ὡρ-

κίσθην νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου· καὶ τὸ κατῆκον τοῦτο μοὶ εἶναι πάντος ἄλλου ἱερώτερον. Ὅθεν σὰς παρακαλῶ μὴ ἐπιταίνετε διὰ τῶν κλαυθμῶν σας τὴν ἀνωρελὴ λύπην, καὶ πρὸ πάντων μὴ τρεπάτῃτε ἡσυχίαν ἀναγκαίαν μετὰ τοσαύτην ὁμολογίᾳ. Ἀφ' οὗ δὲ εἶπε ταῦτα ἀπεμακρύνθη, ἐγκαταλιποῦσα ἐκπεπληγμένους τοὺς τέσσαρας ποιμένας. Μόνος ὁ κύων τοῦ Ἐλικίου ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Γαλαταίαν, οὐδόλως φοβούμενος τῆς ῥάβδου αὐτῆς τὰς ἀπειλὰς καὶ πληγὰς.

Μόνος οὕτω μέιναντες οἱ τέσσαρες, ἤρχισαν συμβουλευόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ διαλύσωσι τὸν ὀλέθριον γάμον. Ὁ μὲν Θύρσις ἦτο τῆς γνώμης νὰ συναθροίσωσι τοὺς ποιμένας τῆς χώρας, καὶ ἅπαντες ὁμοῦ ἐλθόντες νὰ ἱκετεύσωσι τὸν Μοῖριν νὰ μὴ τοῖς ἀφαιρέσῃ τὸν θησαυρὸν, δι' ὃν τοσοῦτον ἦσαν ὑπερήφανοι. Ὁ δὲ Δάμων, ἐλθόντες εἰς Πορτογαλλίαν ν' ἀπειλήσωσι τὸν μέλλοντα νυμφίον, καὶ νὰ τὸν ἐκπλήξωσι καθ' ὃν αὐτὸς συνέλαβε τρόπον· τῆς γνώμης τούτου συνιμερίζετο καὶ ὁ Ἐλικίων. Ὁ δὲ μέχρι τοῦδε σιγῶν Ἐραστὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πρὸς αὐτοὺς προσηλωμένους, ὄχι, ἀνέκραξε, φίλοι μου· πάντα ταῦτα εἶτι μᾶλλον θὰ παραξύνωσι τὸν Μοῖριν. Ἐγὼ συνέλαβον σχέδιον πρὸς πάντας ἴσως ὠφέλιμον, πλὴν ἐμοῦ, τὸ ὁποῖον καί τοι τοιοῦτον, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτελέσω. Τοιαῦτα λέγων, ἐνηγκαλίσθη τὸν Ἐλικίονα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ ποιμένες ὁμῶς, οἵτινες εἰς οὐδὲν ἐλογίζοντο τὴν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου τόσον ἀπλήρῳ, οἷος ἦν ὁ Ἐραστὸς, προῖθοντο ἀπελθόντες νὰ συμβουλευθῶσι τὸν ἐρημίτην Φαδριανόν. Ἦδη δὲ πορευόμενοι ἀπῆντησαν ἱππότην, μεγαλοπρεπῆ φέροντα στολὴν, ἐπὶ ἀγερῶχου ἵππου, καὶ ἀπὸ δύο κυρίας ἀποστολικῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις συνωδευόμενον. Τὸ πολυκρίθμον τῆς θεραπείας ἐδήλου τὴν ἐπίτημον αὐτοῦ κητγωγήν. Οἱ ποιμένες διαβάνοντες τοὺς ἐχαρέτισαν. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἀντιχαίρετίσας, ἐσταμάτισε τὸν Ἐλικίονα, εἰπὼν, Μεγάλαν χάριν θὰ σὰς γνωρίζωμεν, ἐάν μᾶς ὑποδείξῃτε εἰς τὸ δῆσος τοῦτο κητᾶλλον μέρος ν' ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς, διότι αἱ κυρίαι, τὰς ὁποίας βλέπετε κειμηλῆται ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν, ἔχουν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον. Τότε ὁ Ἐλικίων, λησμονήσας τὰ πάντα, τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν τῶν Ἀρδωσιῶν πηγὴν, ὀλίγα μόνον βήματα ἀπέχουσαν, ὅπου ἅμα ἐφθασαν, παρέθηκαν οἱ ὑπηρέται τράπεζαν πλήρη παντοειδῶν τροφῶν. Αἱ δύο κυρίαι, καθήσασαι ἐπὶ τῆς χλόης, ἤγειραν τὰς καλύπτρας των, καὶ ἐξέπληξαν διὰ τῆς ὠραιότητός των τὸν Θύρσιν καὶ τὸν Δάμονα. Ἡ μεγαλητέρα μάλιστα εἰλκυσε αὐτῶν τὰ βλέμματα περισσότερο παρ' ὅτι ἡ νεώτερά· ἀλλὰ τὸ πλέον ἐκτῆμας τοῦτο ὥρειλε μᾶλλον εἰς τὴν βαθεῖαν λύπην. ἦτις ἐφάνετο ὅτι ἡμᾶρου τὰ θέλητρα τούτη.

Ὁ Ἐλικίων ἦν ἀνυπόμονος ν' ἀναλάβῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἔρημον. Ἀλλ' ὁ ἱππότης τοῖς ἀνεχαίτισε, λέγων, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπολαύσω πρὸς καιρὸν καὶ τῆς εὐτυχίας ὅτι σὰς ἀπῆντησα. Ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι εἰς ἐξοχὴν μετὰ ποιμένων ὅποια διαφορὰ μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν κητοίκων τῶν πόλεων! Ὑμεῖς ἀπο-

λαίστε δωρεάν τὰς ἡδονὰς τῆς φύσεως, ὧν ἡμεῖς τὴν εἰκόνα μόνον ἀγοράζομεν πολυδαπάνως. Ἐν ᾧ ἡ ἀρχὴ συντέμνει τὸ τέμαχος τοῦ βίου μας, ἡ ἐργασία μηδὲν τὸ τοῦ μετέτερον· ἡ μελαγχολία, ὁ θόλος, ἡ βράκκος, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μας· ἡ εὐθυμία, ἡ εὐκρίνεια, ἡ εὐθυμία, εἶναι ἡ ἐδίκη σας. Ὡ! ἀπὸ αὐριον ἐγινώσκον ποιμὴν, ἐάν ἡ Νισίδα συγκρατεῖτο νὰ γείνηται ποιμὴν.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Νισίδης παρετήρησεν ὁ Ἐλικίων τὰς δύο κυρίας μετ' ἐκπλήξεως καὶ περιεργείας, ἣν ὁ ἱππότης παρετήρησε. Συγγώμην, εἶπε πρὸς αὐτὸν τότε ὁ Ἐλικίων, ἐάν τὸ ὄνομα τῆς Νισίδης μοι ἐπροῖενται ζωηρὰν ἐντύπωσιν, καθότι ὄχι πρὸ πολλοῦ εἰς τῶν φίλων μας ἔχοντε πολλὰ δάκρυα λέγων τὸ ὄνομα τοῦτο. Καὶ ἔχετε παρ' ἡμῖν, ὑπέλαβεν ὁ ἐρωστὸς, ποιεῖν τινὰ ἥτις καλεῖται Νισίδα; — Ὅχι, ἡ Νισίδα ἐκείνη δὲν εἶναι ποιμὴν, οὐδὲ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας· πατρίς αὐτῆς εἶναι ἡ Νεάπολις. — Ἡ Νεάπολις! . . . Ἄ! πῶς τὸ ἐξεύρετε; — Θὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσω, ἀλλ' εἰπέ μοι ἐν πρώτοις ἐάν δὲν ὀνομάζωσι Θιμβρίων, καὶ ἐάν ἡ νεανὶς αὕτη δὲν εἶναι ἡ Λεύκη, δευτερότοκος ἀδελφὴ τῆς Νισίδης. — Εὗρες τὰ ὀνόματά των. — Ἀ! Φαβιανὲ, ποῖα εὐτυχὴς ἡμέρα διὰ σέ. — Γνωρίζεις τὸν Φαβιανόν; — Εἶνε ἐνταῦθα; ἀνέκραξεν ἡ Λεύκη καὶ πάραυτα τὴν ἐξαλειφθεῖσαν ἀγρότητα τοῦ προσώπου τῆς ζωηρὸν διεδέχθη ἐμύημα.

Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἐλικίων· ἐδῶ εἶνε, καὶ ἡ λύπη ὅτι σὲ ἀπώλεσεν ἐμελλε νὰ δώσῃ πέρας εἰς ζωὴν, ἣν ἀνέβρωσεν εἰς μετάνοιαν. Ὁ Φαβιανὸς εἶναι ἐρημίτης, καὶ τὸ ἀναχωρητήριόν του δὲν ἀπέχει ἐντεῦθεν πολὺ. Ἀς σπεύσωμεν λοιπὸν νὰ τὸν ἀσπασθῶμεν, ἀνέκραξεν ὁ Θιμβρίων, καὶ ἡ Λεύκη εὐρέθη ὁρμήν εἰς τὸν λόγον τοῦτον, καὶ ἐβιάζετο ἤδη χωρὶς νὰ γνωμῇ πρὸς πλεονέκτημα ἔπρεπεν, καὶ ἡ Νισίδα ὡσαύτως ἐπαιδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἐραστοῦ τῆς, προπορευομένων πρὸς τὸ ἀναχωρητήριον τοῦ Θύρσιδος, τοῦ Λάμονος καὶ τοῦ Ἐλικίονος.

Ἦτον ἤδη σχεδὸν νύξ ὅτε ἀφίχθησαν ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου. Ὁ Θιμβρίων, ἡ Νισίδα καὶ πρὸ πάντων ἡ Λεύκη ἀνέβαινον τὴν ἀτράκτον ἀπνευστί. Φέσαντες δὲ εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ ἐρημίτου, εὗρον αὐτὴν ἀνοικτὴν, καὶ παρακύψαντες δὲν εἶδαν ἐν αὐτῇ οὐδέν. Ἀνῆλθοι λοιπὸν ὅτι δὲν εὗρον τὸν ἐρημίτην, ἠτοιμάζοντο νὰ τὸν φωνάξωσι καὶ νὰ περιτρέξωσι τὸ ὄρος πρὸς ἀναζήτησίν του· ἀλλ' ὁ συνεπὴς Θύρσις τοὺς ἐμπόδισε λέγων, ὁ Φαβιανὸς ἐδῶ που ἐκίσταται, θρηνηὼν ὁ δυστυχὴς, μὴ ἐλπίζων νὰ σὲ εἶθῃ πάλιν, καὶ ἐάν αἰφνης παρουσιασθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἡ χαρὰ θὰ τῷ ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Φείσθητι λοιπὸν αὐτοῦ, ἀναχαιτίσον τὴν ὀρμὴν σου, καὶ ἂς ἴδωμεν τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ προδιαθέσωμεν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τοσαύτην ἀπροσδόκητον χαρὰν. Ἡ γνώμη τοῦ Θύρσιδος ἐπεδοκιμάσθη παρὰ πάντων, καὶ ἀπεφασίσθη ὅτι πρέπει νὰ πέμψωσι πρὸς τὸν Φαβιανὸν τοὺς ποιμένας, ἀναγγελοῦντας μετὰ προσοχῆς τοὺς ἀγαπητὸς αὐτοῦ φίλους, οὓς μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ εἶθῃ.

Ἐν ᾧ δὲ οὕτω διεσκέποντο, ἡ Λεύκη, βοηθεία τῆς λάμψεως τῆς σελήνης, παρατήρει μετὰ προσοχῆς τὸ ἐνδότερον τῆς καλύβης· ψάθος, ἀπὸ φύκη, ἔδρα ξυλίνη, σταυρὸς πύξινος, ἦσαν τὰ πολυτίμα τοῦ Φαβιανοῦ ἐπιπλά. Ἀφ' οὗ πολλὰν ὥραν τὰ παρετήρησε, γόνυ κλίνασα πρὸ τοῦ σταυροῦ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν κρυφίως ὅτι τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀναχωρητήριον τοῦτο.

Ὁ Θιμβρίων καὶ οἱ λοιποὶ ποιμένες τὴν ἐθεώρουν μετὰ συμπαιδείας, ὅτε στεναγμοὶ καὶ γόοι τοὺς ἐπληροφόρουν ὅτι ὁ Φαβιανὸς δὲν εἶναι μακρὰν. Πλησιάζσαντες τότε πάντες, παρετήρησαν τὸν ἐρημίτην ὑπὸ ἀγριελαίαν, γονυκλινὴ ἐπὶ βράχῳ, τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχοντα ἀνατεταμένους. Εἰς τὴν θέαν δὲ ταύτην αἱ δύο ἀδελφαὶ μετὰ τοῦ Θιμβρίονος ἠθέλησαν νὰ σπεύσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας του, μόλις ὅμως τὰς ἀνεχάτισεν ὁ Ἐλικίων ὅτε ἤρχισεν ὁ Φαβιανὸς νὰ προσεύχεται. Τότε καὶ ἡ Νισίδα καὶ ὁ Θιμβρίων ἐξέτειναν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Λεύκη μόλις ἀναπνέουσα προὐχώρησεν ἐρεῖδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ σπογγίζουσα πᾶσαν στιγμὴν τὰ δάκρυα, ἅτινα τὴν ἐκώλυον νὰ βλέπῃ τὸν φίλον τῆς.

«Ὡ Θεέ μου, ἔλεγεν ὁ Φαβιανὸς προσευχόμενος, «Ὦν ὑπέρτατον, ὃ καὶ μόνον ἐπιθυμῶ νὰ λατρεύω, «ὃ πληρὼν πάντα τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν, μὴ σ' ἐνοχλήσωσι τὰ δάκρυά μου· ἀπώλεσα «τὸ πᾶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐμεμψιμοίρησα. Ὡ Θεέ μου! «πράϋνον τὰ δεινὰ ὅσα ὑποφέρω, ἀλλὰ μὴ με ἀποσπάσης ὅλως ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῶν δεινῶν μου.»

Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας τοῦ Φαβιανοῦ λέξεις ἡ Λεύκη ἐκλαίει, κατὰ δὲ τὰς τελευταίας ὠλόλυξε. Ὁ δὲ Θύρσις, φοβούμενος μὴ ἡ Λεύκη ἀκουσθῇ, εἶπε πρὸς τὸν Λάμονα, νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ Ἐλικίονος νὰ διακόψωσι τὸν ἐρημίτην, ἐν ᾧ αὐτὸς μετὰ τοῦ Θιμβρίονος ἔμενον ἐμποδίζοντες τὰς δύο ἀδελφὰς ν' ἀναβῶσι.

Ὅθεν οἱ δύο ποιμένες ὑπακούσαντες ἦλθον πρὸς τὸν Φαβιανόν, ὅστις τοὺς ἀπεδέχθη εὐνοϊκώτατα. Κλαίεις πάντοτε, λέγει ὁ Ἐλικίων πρὸς αὐτόν, καὶ τὰ δυστυχήματά σου ἔφθασαν ἰσως ἤδη εἰς τὸ τέμαχος των. — Καὶ πόθεν τὸ ἐξεύρετε, ἀπεκρίθη ὁ ἐρημίτης; — Μάλιστα τὸ ἐξεύρομεν μετὰ βεβαιότητος. Ἡ Νισίδα ζῇ ἀκόμη μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τοῦ Θιμβρίονος περιτρέχουσι πᾶσαν τὴν Ἰσπανίαν πρὸς ἀνεύρεσίν σου, ὡς μᾶς διαβεβαίωσε τις, ὅστις τοὺς ἀπήντησε. — Τί λέγετε; εἶναι ἄρα βέβαιον ὅτι εἶνε ὁ φίλος μου, ὅτι εἶνε αἱ ἀδελφαί; Ἀ! μὴ παίζετε τὸν δυστυχῆ. Μὴ ἐκάμψθητε ἐκ τῶν δεινῶν μου· ἢ μὴ ἦλθετε νὰ τὰ ἐρεθίσθητε περισσότερον, βόσκοντές με μετ' ἐλπίδα ψευδῆ;

Ἐν ᾧ δ' ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους, ὁ Θύρσις, ὅπως προπροσχευάσῃ τὴν ποθεινὴν ἀναγνώρισιν, εἶπε πρὸς τὴν Νισίδα νὰ τραγωδήσῃ ἀφ' ὅπου ἴστατο χωρὶς εἰσέτι νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐρημίτου. Αὕτη δ' ὑπακούσασα ἤρχισε τὴν πρώτην ταύτην στροφὴν ἁσματος, ὃ εἶχεν ἄλλοτε ποιῆσειν ὁ Φαβιανός,

Φιλία, τὴν ἀγίαν σου ἐνδύσου πανοπλίαν,
καὶ προσδαλῶσα νίκησον τὸ ἄστατον παιδίον·
τῶν νέων τοῦτο τυραννεῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν,
εἰς τὰς φυγὰς μας ἐνῶ σὺ ἐνστάσεις μῦθον θεῖον.
Αὐτὸ εἰς τὰς καρδίας μας βαθείας πληγὰς σκάπτει,
σὺ δ' εἰς τοὺς πόνους βάλαμον ἰῶσα ἐπιχέεις·
αὐτὸ πολέμους ἐμποιεῖ, πυρκαϊὰς ἀνάπτει,
σὺ δ' εἰρηνεύεις, κ' εὐγενῆ αἰσθήματα ἐμπνέεις.

Ὁ Φαβιανὸς ὠμίλει εἰσέτι ὅταν ἡ φωνὴ τῆς Νισίδης προσέδαλε τὰ ὠτά του. Ἀφῶνος ἵσταται, ἀκούει, μένει ἀκίνητος, μ' ὀφθαλμούς προσηλωμένους καὶ στόμα κεκλινός. Ἐπειτὰ δὲ θεωρῶν μὲ τρόπον ἀποπειπλανημένον, παραφρονεῖ, ἡ φρίκη ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Οἱ ποιμένες τῷ φαίνονται ὡς φαντάσματα, καὶ τοὺς θεωρεῖ μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ φωνὴ ἐν τοσούτῳ ἐξακολουθεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντηχεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του, καὶ οἱ φόβοι του κατ' ὀλίγον διασκεδάζονται. Οἱ χαρακτῆρες δὲ τοῦ προσώπου του, οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ του ἀναλαμβάνουσι τὴν προτέραν αὐτῶν γλυκύτητα. Καὶ συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν, ρίπτεται, ὡς βέλος πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή, φθάνει, βλέπει, καὶ πίπτει ἀνκίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Ἐκτὸς ἑαυτῶν ἡ Νισίδα καὶ ὁ Θιμβρίων ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν τῶν ποιμένων ὅπως τὸν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν ζωὴν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἡ Λεύκη εἶχε σπεύσειν εἰς τὴν καλύβην καὶ φέρουσα ὕδωρ, ἐρρᾶντισε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἔσφιγγε τὰς χεῖράς του. Τέλος ὁ ἐρημίτης μόλις συνῆλθε καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐδίσταζεν εἰσέτι περὶ τῆς εὐτυχίας του. Εἶσαι τῶνόν τι σὺ; σὺ εἶσαι ὁ Θιμβρίων; σὺ, δι' ὃν τοσαῦτα πικρὰ ἔχυσαι δάκρυα; — Ἐγὼ αὐτὸς, ἐγὼ εἰμαι ὁ φίλος σου, εἰς ὃν ὀφείλω τὴν ζωὴν. Τοιαῦτα δὲ λέγοντες ἐνηγκαλίζοντο, ἐμίγνυνον τὰ δάκρυά των, καὶ ἔμειναν πολλὴν ὥραν περιπτυσσόμενοι. Δὲν ὑπάρχει πλέον λύπη, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Θιμβρίων, πάντες εἴμεθα ὁμοῦ, ἰδοὺ ἡ καλὴ σου φίλη Νισίδα, ἰδοὺ ἡ Λεύκη, ἣτις μετ' οὐ πολὺ θὰ κατήρχετο εἰς τὸν τάφον, ἂν δὲν σ' ἀνευρίσκωμεν. Τί δ' ἀπαιτεῖται ἀκόμη; ὦ! οὐδὲν, ἀπεκρίθη ὁ ἐρημίτης ὑπομειδιῶν καὶ δάκρυα χύνων. Ἐν τούτοις δ' ἡ Λεύκη καὶ ἡ Νισίδα ἐξέτεινον πρὸς τὸν Φαβιανὸν τὰς χεῖρας, ματωρῶς ἀγωνιζόμενον νὰ ὁμιλήσῃ λαβὼν δὲ μόνον τὰς χεῖράς των, τὰς ἔφρεν ἠνωμένας εἰς τὸ στήθος του, καὶ γονυκλινῆς ἔπεσεν ὁλαλῶν.

Μετὰ τὴν περιπαθῆ σκηνὴν ταύτην, ἣτις διήρκεσεν ὀλίγας στιγμὰς, ὁ Φαβιανὸς ὠδήγησε τοὺς φίλους του εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ διηγῆθη αὐτοῖς ἐν συντόμῳ ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ τῆς ἀνχωρήσεώς του ἐνταῦθα· ὁ συνετὸς Φαβιανὸς, θυμὰ πάντοτε τῆς φιλικῆς ὠμίλης καὶ περὶ τοῦ πρὸς τὴν Λεύκην ἔρωτός του καὶ περὶ αἰσθήματος, κατέχοντος αὐτὸν τὰ μάλιστα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ ἐρημίᾳ διατριβῆς του. Ἡ δὲ Λεύκη, παράφορος δὲν ἐτόλμα οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Τότε δὲ καὶ ὁ ἐρημίτης παρεκάλεσε τὸν φίλον

του νὰ τῷ διηγῆθῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐλθὼν νὰ φέρῃ πρὸς τὴν Νισίδα τὴν ἀγγελίαν τῆς νίκης του, τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψειν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Οἱ ποιμένες πάντες πλὴν τοῦ Θιμβρίωνος ἐπεμνον ὁμοφώνως τῷ Φαβιανῷ ν' ἀκούσωσι τὴν διήγησιν ταύτην.

Μετὰ τὴν πάλιν μου μετὰ τοῦ Πρανσίλου, ἀνυπόμονος νὰ ἴδω πάλιν τὸν Φαβιανὸν ἐπεμψα τὸν ἀκόλουθόν μου, εἶπεν, εἰς τὴν ἀγροικίαν τῆς Νισίδης. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπνευθὼν ὅλως ἐντρομος μοὶ ἀτήγγειλε τὸν θάνατον τῆς Νισίδος μου, καὶ τὴν ἐκείθεν τοῦ φίλου μου ἀναχώρησιν. Τότε ὡς κεραυνόπληκτος ἀπῆλθον πάραυτα, ἵνα πληροφορηθῶ ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς περὶ τῶν δυστυχημάτων μου. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασα εἰς τὴν ἀγροικίαν, οὔτε αἱ θερμαὶ παρακλήσεις μου, οὔτε ἡ παρουσία μου κατίσχυσαν νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ πρόσδεσ, καὶ τοι οἱ λόγοι τῶν οἰκείων καὶ τὰ δάκρυα μ' ἐβεβαίουν περὶ τοῦ θανάτου τῆς Νισίδης. Παραλαίπω δὲ νὰ σᾶς εἴπω ὅποιος ἀπέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὅταν ἐγὼ ἀπὸ τῆς λύπης πάραυτα δὲν ἐξέπνευσα, ἄλλος ἄς μὴ φοβῆται εἰς παρομοίαν περιπτωσιν. Ἀλλὰ καὶ τοι βαρυθυμῶν, ἐνεθυμήθην ὅτι εἶχον ἐτι ἓνα φίλον, καὶ πληγωμένος ὡς εἶχον, ἠκολούθησα τὰ ἴχνη του μέχρι Γαδεΐρων. Ἐν ᾧ δ' ἐγὼ εἰσηρχόμην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὁ Φαβιανὸς ἐπεδιδάχτετο εἰς τὸ πλοῖον· ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ περιμείνω τὴν ἀναχώρησιν Καταλονικοῦ πλοίου, μελλόντος ν' ἐπανέλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς Βαρκελώνην· ὁ πλοίαρχος μ' ἐδέχθη εἰς τὸ πλοῖόν του· τὰ δάκρυά μου, ἐγκαταλείποντος τὴν Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον ἀπολέσει τὸ προσφιλέστατον τῆς καρδίας μου ἀντικείμενον ἐδιπλασιάσθησαν.

Ὁ οὐριος κατ' ἀρχὰς ἀνεμος κατ' ὀλίγον ἐκόπαιξε, καὶ τὸ πλοῖόν μας ἀπὸ τὴν νημελίαν σχεδὸν ἵστατο, ἀφ' οὗ μόλις παρήλλαξε τὸν λιμένα. Ἐγὼ δὲ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ ἔβλεπον τρικυμίαν, καθότι τὰ δεινὰ μου αἰετοπε ἀναλογιζόμενος, τὴν Νισίδα μου ἀπαύστως θρηνῶν, ἐζήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν θάνατον ἢ τὸν φίλον μου, καὶ μόνον καθ' ἃς στιγμὰς ἔκρουον τὴν λύραν ἐπιδάτου τινός, διασκεδάζον τὴν μελαγχολίαν μου.

Τὴν δευτέραν δὲ τοῦ ἀπόπλου μας ἡμέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζεν ἡ ἡὺς νὰ λάμπῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα, καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην παρετήρουν τὴν ἀχανὴ τοῦ πελάγους ἑκτασιν, εἰς οὗ τὰ κύματα ἀντενακλᾶτο τὸ δύον ἤδη φῶς τῶν λαμπρῶν ἀστέρων. Τὰ περὶ ἐμὲ πάντα ἦσαν ἐν ἡρεμίᾳ, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ναῦται καὶ λοιποὶ ἦσαν εἰς γλυκὴν παραδεδομένοι ὕπνον, καὶ αὐτὸς ὁ νυκτληρὸς ἐκοιμάτο ἐπὶ τοῦ πηδαλίου του· τὰ ἱστία ἦσαν συνεσταλμένα, καὶ μόνον ἡ ἐλαφρὸς τὰ κύματα σχίζουσα πρῶρα τοῦ πλοίου ἤκούετο. Ἡ βαθεῖα αὕτη σιωπὴ, ἡ ἀπειρος ἐκείνη τῆς τε θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἑκτασις, ἡ λαμπρὰ θεά, ἡ βραδέως ἐπερχομένη ἐκείνη ἡὺς νὰ ἐγείρῃ τοὺς δυστυχεῖς, τὰ πάντα ζωηρότερον μ' ἀπέσπων ἀπὸ τὰς λύπας μου. Τότε λαβὼν τὴν λύραν ἔψαλα ταῦτα:

Ὁ οὐρανὸς ἐν' εὐδίας, ὁ πόντος γαληναῖος,
καὶ μόνος τὰ ἱστία μας ὁ ζέφυρος ταράσσει·

τὸ πᾶν ὑπνώσκει· περί μου ἡσύχως καὶ βαθύως,
πλὴν μαύρη τὴν καρδίαν μου ἐνθύμησις σπαράσσει.

Προβαίνει ἀνθοστόλιστος εἰς ἄρμα φωτοδόλον,
καὶ ἡμέραν νέαν ἢ ἥως γαλῶσα προαγγέλλει·
ἀκτίνων πέμπει ὀράγματα εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
πλὴν αἱ ἀκτίνες οἱ ἐμὲ ὅδεα εἶναι βέλη.

Ἐλπίποι, φεῦ! κατὰ μικρὸν, ἄγριων λυπῶν θῆμα...
Καὶ σὺ, Νισίδα! τέρψασα ὀλίγον τὴν ζωὴν μου,
Νισίδα μου! ἐξέλιπες, καὶ ἄχαρι τὸ μνήμα
τὰ θύλητρά σου ἐκλείπει ὁμοῦ μὲ τὴν ψυχὴν μου.

Μόλις δ' ἐπρόφραξα τοὺς φλόγγους τούτους, καὶ ἤ-
κουσα θόρυβον κωπῶν, πλησιάζοντα εἰς τὸ πλοῖόν
μας· ἐξανίσταμαι τότε, παρατηρῶ, καὶ εἰς τὰς πρώ-
τας ἀκτίνας τῆς ἡμέρας διέκρινα λέμβον, εὐθὺ πρὸς τὸ
πλοῖόν μας φερομένην, καὶ διασχίζουσαν τὰ κύματα
βουθρία τεσσάρων στιβαρῶν κωπηλατῶν. Ἡ λέμβος
ἐν ταύτοις προχωρεῖ καὶ γυνὴ πλησιέσασα πρὸς τὸ
πλοῖον, πρὸς θεοῦ μὲν φωνάζει, εἰπέ μοι ἂν τὸ
εἰσὶν σὰς δὲν εἶνε τὸ πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῶν Γα-
λαίων ἀναχωρήσαν. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου,
ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτον ἡ φωνὴ τῆς Λεύκης, ἀδελφῆς τῆς
Νισίδης μου... ὦ! ἀδελφεή μου, ἐδόθησα..., καὶ
εὐρυτάτα ρίπτομαι εἰς τὸ σχοινίον τῆς κεραίας, κα-
τεδύνω, ρθάνω εἰς τὴν λέμβον, καὶ σπεύδων νὰ ρί-
ψω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λεύκης εὐρίσκομαι εἰς τὰς
εἰς Νισίδης.

Ἐνόμιζον ἀπὸ τὴν χαρὰν μου ὅτι ἤμην νεκρὸς· ἀ-
κίνητος καὶ ἄφωνος δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνοίξω τὸ στόμα.
Ἡ Νισίδα μὲ ὠμίλει καὶ μ' ἐνεθάρρυνε, τρέμοντα καὶ
κνίζοντα μὴπως ὅσα συνέβαινον ἦσαν ὄνειροι, ὧν ἡ
ἡμερὶς ἠδύνετο νὰ μὲ στερήσῃ τῆς τοσαύτης μου εὐ-
τυχίας.

Συνελθὼν δ' ἀπὸ τῆς πρώτης μου ἐκείνης ἐκπλή-
ξης, ἐσπευσα νὰ παραστήσω εἰς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ
τὴν τρυφεράν Νισίδα καὶ τὴν ἀξιάραστον ἀδελφὴν
τῆς ἀμροτέρως ἐνδεδυμένως ὡς προσκυνητρίας· ὁ δὲ
κωπηλάτης τοῦ πλοίου κατὰ παράκλησίν μου τὰς
ἐπέδρασε μὲ τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν εἰς τὸ γένος των.
Τότε δὲ πρῶτον ἔμαθον παρὰ τῆς Λεύκης πῶς ἡ λήθη
τῆς ταινίας (σύνθημα τῆς πρὸς τὸν Πρανσίλον νίκης
μου) ἦτον ἡ μόνη αἰτία, δι' ἣν ἡ σχεδὸν τὰ λοιπὰ
πένονσα Νισίδα ὑπέπεσεν εἰς τόσον βαθεῖαν λειποθυ-
μίαν, ὥστε πάντες τὴν ἐνόμισαν νεκράν· καὶ μόλις
μετὰ ὀκτὼ ὥρας συνελθοῦσα ἔμαθε τὴν πρὸς τὸν
Πρανσίλον νίκην μου, τὸ λῆθος μου, τὴν ἀπελπισίαν
μου καὶ τὴν ἐκ τούτου φυγὴν μου· δις ἀπεφάσισε
μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς νὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι, καὶ ἐπὶ
πῶλος ἀρ' οὗ ἡ Λεύκη παρεσκήυασε τὰ ἐφόδια διὰ
τὴν ἀναχώρησιν, χρυσὸν πολὺν, καὶ λίθους πολυ-
τίμους, ἱκανὴν ποσότητα διὰ τὴν ἀπόδρασίν των,
ἀναχώρησαν. Ἀποσιωμένος δὲ τις τῶν θεραπόντων
ἐπρομήθευσεν αὐταῖς ἐν μέσῃ νυκτὶ καὶ φρεῖον, ὥ-
στε καὶ αἱ δύο ἀδελφαί, ἔχουσαι τοὺς πολυτίμους
λίθους των, καὶ μετεμφισθεῖσαι ὡς προσκυνηταί,
ἀνέλαβον τὴν εἰς Γάδερν ἀγούσαν, ὅπου ἐγνώριζον
ὅτι ἐγὼ προηγουμένως ἦλθον. Ἐφθασαν δὲ δύο ὡ-

ρας μετὰ τὴν τοῦ πλοίου μας ἀναχώρησιν, καὶ βοη-
θεία τοῦ πολλοῦ χρυσίου των εὖρον τέσσαρας κωπη-
λάτας ἀναδεχθέντας νὰ μᾶς φθάσωσιν, εἰς τὸ ὅποιον
τοὺς ὑπέδρασε καὶ ἡ συμῆδρα ἡμῖν γαλήνη· ὁ
σκέπων ἀναμφιδόλως τὰς γλυκείας ἐκείνας καρδίας
ἔρωσ τὰς εὐώδωσεν αἰσίως μέχρι τοῦ πλοίου μας.

Καὶ οὕτως ἀνεῦρον μὲν τὴν Νισίδα, ἀλλ' ἐστε-
ρούμην εἰσεῖτι σοῦ, φίλτατέ μοι Φαβιανέ, καὶ ἡ ἀ-
πουσία σου συνεσκίαζε τὴν χαρὰν μου. Ἡ Λεύκη οὐχ
ἥττον ἐμοῦ συνεσθάνετο τὴν στέρησίν σου, ἣν μόνην
ἐβρηνόμην. Τέλος μετὰ τὴν εὐτυχὴ θαλασσοπλοῖαν
ἐφθάσαμεν εἰς Βαρκελόνην, ὅπου ἠλπίζομεν νὰ μάθω-
μεν εἰδησὶν τινα περὶ σοῦ· ἀλλ' αἱ προσπάθειά μας
ἀπασαι ἀπέδρασαν μάταιαι καὶ πρώτη ἡ Λεύκη εἶ-
πεν ὅτι πρέπει νὰ περιτρέξωμεν πρὸς ἀναζήτησίν σου
τὴν Ἰσπανίαν, καὶ νὰ μὴ ἀπαυδήσωμεν πρὶν σὲ εὐ-
ρωμεν, βεβαία οὐσα ὅτι θὰ συμπερισθῶμεν τῆς γνώ-
μης τῆς. Καὶ τῷ ὄντι· ἀπεφασίσσαμεν νὰ ὑπάγωμεν
ἐν πρώτοις εἰς Τολεδὸν, ἐνθα οἱ συγγενεῖς τῆς Νισίδης
ἦσαν ἐγκτεστημένοι. Ἀλλὰ, πρὸ πικρῆς ἄλλου, ἐ-
γράψαμεν πρὸς τὸν πατέρα τῆς πληροφροῦντος αὐ-
τὸν τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ζητοῦντες συγχρόνως ἄδειαν νὰ
νυμφευθῶμεν ἐν Τολεδῇ· ἀπεκρίθη δὲ κατὰ τὴν ἐπιθυ-
μίαν μας, καὶ ἐν ᾧ ἀνηρχόμεθα πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνην
ἐρευνῶντες πανταχοῦ περὶ τοῦ Φαβιανοῦ, εὐτυχῶς
συνηντήθημεν ἐνταῦθα.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἱστορία τοῦ Θιμβρίου. Ἀρ-
χὴ δ' ἐπαυσε, ὁ Ἐρμείτης σύρας αὐτὸν κατὰ μόνας εἰς
γωνίαν τινὰ τῆς καλύβης του, τῷ λέγει μὲ φωνὴν
δειλὴν: Ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω εἰς Τολεδὸν; Βαπταγίς ὁ
Θιμβρίων ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, παρατήρησε
τὸν Φαβιανόν, ὅστις ταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔ-
χυνεν ἀνεπαίσθητως δάκρυα. Ὁ δὲ φίλος του σφίγ-
γων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, Ἄκουσε, τῷ λέγει,
θὰ ἔλθῃς εἰς Τολεδὸν νὰ νυμφευθῇς τὴν ὡραίαν Λεύ-
κην, ἥτις σὲ λατρεῖ, καὶ σὲ εἶχε πάσαν στιγμὴν
εἰς τὸν νοῦν τῆς. Σὺ τὴν ἀγαπᾷς πάντοτε· δὲν εἶνε
ἀληθές; Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, ἀπεκρίθη
ὁ Φαβιανός, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπὸ σέ. Ἄς ὑπάγωμεν,
εἶπεν ὑπομειδῶν, θ' ἀρῇσω τὸ ἐρημικὸν τοῦτο ἐν-
δυμα, σὺ δὲ θὰ μοὶ εὖρης ἄλλο καταλληλότερον διὰ
τὸν νέον γάμον· ἀλλ' ἐάν μὲ πιστεύῃς, ἐπιθυμῶ, ὅ-
ταν νυμφευθῶμεν τὰς ἐρασμίας ταύτας ἀδελφάς, νὰ
ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ νὰ ζήσωμεν μετὰ τῶν καλῶν ποι-
μένων, τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς, καὶ ἀξίως ἀνταγαπώ-
μένων. Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν
ὁ Θιμβρίων. Ἐπιθυμῶ δηλ. νὰ καταπαύσω τὸν βίον
μου εἰς τὰ δάση ἐκεῖνα ἐν μέσῳ τῆς συζύγου καὶ
τῶν φίλων μου. Μετὰ δὲ τὴν ταιαύτην συνδιάλεξιν,
ἦλθον νὰ κοινοποιήσωσι τὴν γνώμην των εἰς τὰς δύο
ἀδελφάς καὶ τοὺς ποιμένας, καὶ πάντες τὴν ἐπεδο-
κίμασαν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσει, καὶ ὁ
Ἐλικίων συνεβούλευε νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐν χειρὶ εἰς
τὸ χωρίον, λέγων, δὲν ἔχω μὲν κατοικίαν νὰ σὰς
ὑποδεχθῶ, θὰ σὰς ὀδηγήσω ὅμως εἰς τὴν τῆς Γαλα-
τείας, ἥς ὁ πατὴρ θὰ τὸ νομίσῃ τιμὴν του νὰ σὰς
φωτοενηθήσῃ.

Ἡ γνώμη τοῦ Ἐλικίου τοῦ ἦρσαν εἰς θαλούς, καὶ μὲ βῆμα ἐσπευσμένον ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μοίριδος, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχε καθῆσαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς θυγατρὸς του, τῆς Ἀνθοῦς, τῆς Θεανοῦς καὶ τῶν τεσσάρων ποιμένων τῶν ἐκ Πορτουγάλλιας ἐλθόντων νὰ παραλάβωσι τὴν Γαλάτειαν. Καθὼς ἐκρουσαν τὴν θύραν, οἱ κῦνες ἐγαύγισαν καὶ ὁ Ἰδίας Μοίρις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ καὶ εἶδεν αἰφνης τὸν Ἐλικίον μετὰ τῆς Νισίδης, τῆς Αὐύκης καὶ τῶν δύο φίλων του, ζητούντων κατὰ λυμα. Ὁ γέροντων ποιμὴν, τιμώμενος συνήθως ἀπὸ παρομοίους ξένους, τοὺς ὑπεδέχθη προθύμως, καὶ προσκαλέσας τὴν θυγατέρα του, τῇ παρήγγειλε νὰ παραθέσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἐκ τῶν ἐνόντων ὅτι καλλίτερον εἶχον, καὶ προσεκάλεσε τοὺς ξένους νὰ καθήσωσιν εἰς τὸ δεῖπνον, ζητῶν καὶ συγγνώμην διὰ τὴν εὐτέλειαν δῆθεν τῶν τροφῶν, διότι δὲν τοὺς περιέμενε.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ δείπνου ἡ Γαλάτεια ἐπροσπάθει νὰ κρύπτῃ τὴν λύπην της. Ὁ Ἐλικίων ἐκάθησεν ἀπώτατα τῶν Πορτουγάλλων, ἀποστρεφόμενος καὶ μὲ ὀργίλον βλέμμα θεωρῶν αὐτοὺς, καὶ μόνον πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐνόστο βλεμμα, εἰς ὃ τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδέποτε ἀπεκρίνατο. Μετὰ τὴν ἔγερσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης ἦλθον πάντες οἱ συνδαιτημόνες εἰς τὰς πρὸ τῆς θύρας ἐξέδρας ἐν οἷς καθήσαντες ἀπῆλθον τῆς πνεύουσας λεπτῆς αἰσῆς. Ἐν τούτῳ ἠθέλησεν ὁ γέρον Μοίρις νὰ διηγηθῇ πρὸς τοὺς ξένους περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς συζύγου, ὃν διὰ τὴν θυγατέρα του ἐξελέξατο μετ' ἀφελείας δὲ καὶ εὐχарιστήσεως διηγούμενος περιῆλθε καὶ εἰς τὰ πλούτη τοῦ γαμβροῦ του, τὰ ὅποια καὶ οἱ Πορτουγάλλοι δὲν ἔπαυον μεγαλύνοντας. Οἱ δύο φίλοι καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐθεωροῦντο ὑπόχρεοι νὰ εὐδαιμονίζωσι τὴν τύχην τῆς Γαλατείας, οὐδὲν ἀποκρινομένης, ἐν ᾧ ὁ Ἐλικίων κατέπνιγε τὰ δάκρυά του. Αἰφνης ὁμοῦ πένθιμον μέλος σάλπιγγος ἀντηχεῖ κατὰ τὸ χωρίον.

Ὁ Μοίρις, οἱ ξένοι του, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου πάντες συρρέουσιν ἐνοπλοὶ πρὸς τὴν μεγαλειτέραν ἀγορὰν τοῦ χωρίου, ὅθεν ἐνόμιζον ὅτι ἤρχετο ὁ λυπηρὸς ἦχος. Ἀλλὰ φθάσαντες εἶδον τέσσαρας ποιμένας πενθηφοροῦντας, καὶ κυπαρίσσοις ἐστεμμένους, ἐξ ὧν δύο ἔφερον ἐν χερσὶ λαμπάδας ἀνημμένας, οἱ δ' ἑτέροι ἐσάλπιζον, καὶ ἐν μέσῳ τούτων ἦτον ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, τὴν ἱερατικὴν του φέρων στολήν.

Οὗτος δ' ἦν ὁ σεβάσμιος Στέφανος, ὁ ποιμὴν τῶν ποιμένων, ἡ παρηγορία τῶν πάντων των, ὁ πρὸς θεὸν ἐνθερμος μεσίτης ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας των. Τὸ χωρίον ἅπαν ἦτο ἡ οἰκογένειά του, τὰ ὄρφανὰ πάντα τὰ τέκνα του. Ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν πρότερον ἐξεπλήρου ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεῖνῳ τὸ ὑψηλὸν καθῆκον τοῦ ὑμνεῖν τὸν θεὸν καὶ ὑπηρετεῖν τοῖς ἀνθρώποις.

Ποιμένες, ἀνεβόησεν, ἡ αὖριον εἶνε ἡ ὠρισμένη τοῦ ἔτους ἡμέρα, καθ' ἣν τιμῶμεν κοινῶς τὴν κόνιν τῶν ἀδελφῶν μας εἰς τὸ κοινὸν κοιμητήριον· μὴ λησμονεῖτε τὸ ἱερόν μας τοῦτο καθῆκον· διὰ τοῦτο αὖριον ἀπὸ πρωίας νὰ συνέλθητε πάντες ἐνταῦθα, διὰ τὴν λυπηρὰν προπαρασκευὴν τῆς τελετῆς ταύτης.

Ἀρ' οὐ δὲ γεγωνρία τῇ φωνῇ ἀπείγγειλε τοὺς λό-

γους τούτους, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν κατοικίαν του, καὶ πάντες συνεφώνησαν νὰ συνέλθωσιν ἅμα ἡ ἡμέρα φωνῇ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοσούτον ἡμερῶν καθήκοντος· ὁ δὲ Μοίρις, μὴ θέλων νὰ στατήσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τοιαύτης τελετῆς, παρεκάλεσε τοὺς Πορτουγάλλους ν' ἀναβάλωσι τὴν ἀναχώρησίν των. Τοῦτο δ' ἀκούσας ὁ Ἐλικίων ἐσκήρτησεν ἀπὸ χαρὰν, καὶ εἰς τῆς Γαλατείας τὴν καρδίαν ἐνέσταξεν ἐλπίς εὐτυχίας. Ἡ Νισίδα, ἡ Αὐύκη, ἡ Θεανὼ καὶ οἱ δύο φίλοι ἠθέλησαν ἐπίσης νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν πομπήν, καὶ ἐσιμνύνοντο ὅτι τοῖς ἐπετράπη παρὰ τῶν κατοίκων ἀρεθόντων τοιαύτην τιμὴν πρὸς τοὺς Πορτουγάλλους καὶ τοὶ ζητήσαντας ταύτην. Ἀλλ' οἱ χωρικοὶ τοὺς ὑπέβλεπον διότι ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὸ ἄνθος τῶν ποιμενίδων των, τὴν Γαλάτειαν. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἀπῆλθον μὲν οἱ Πορτουγάλλοι πλήρεις ἀγανακτήσεως, τῶν δὲ λοιπῶν ἕκαστος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ὕπνον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΙ ΕΦΡΟΝΟΥΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΚΟΣΜΟΥ.

(ΚΑΤΑ ΦΟΡΒΙΓΕΡΟΝ.)

(Γέλος. Ἰδε φυλλάδιον Ε΄.)

Περὶ τοῦ μεγέθους τῶν πλανητῶν. — Περὶ τοῦ χρόνου ἐντός τοῦ ὁποίου αἱ πλανῆται συμ- πληροῦσι τὸν περὶ τῆς γῆς αὐτῶν δρόμον. Σφαί- ραι. — Τὰ κατὰ τὴν γῆν· μέγεθος αὐτῆς· μαθη- ματικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ διαιρέσεις τῆς γῆς.

Τὰ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν πλανητῶν ὠρίζοντο ἐπίσης αὐτογνωμόνως καὶ ἀσαφῶς, ὅσον καὶ τὰ περὶ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἀποστάσεως. Οἱ Ἐπικούρειοι ἔλεγον τὸν ἥλιον ἔχοντα τόσον μόνον μέγεθος ὅσον φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν (τηλικούτον ἡλί- κος φαίνεται), ἔχοντα δηλαδὴ ἐνὸς ποδὸς περίπου διά- μετρον, ἂν καὶ ὁ Δημόκριτος ἐτι ἐθεώρει αὐτὸν πολὺ μεγαλύτερον ἀφ' ὅτι φαίνεται εἰς ἡμᾶς, καὶ προγενέ- στεροι φιλόσοφοι ὀριστικώτερον ἐτι περὶ τούτου ἀ- πεφάνθησαν. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς λ. χ. ἔλεγε τὸν ἥλιον ἴσον τῆς γῆς, ὁ δ' Ἀναξίμανδρος ἐθεώρει, ὅτι ἡ μὲν πυρίνη ἐστία ἀφ' ἧς ἐξαστράπτει ὁ ἥλιος δὲν εἶ- ναι μεγαλύτερα τῆς γῆς, ἀλλ' ἡ περιέχουσα αὐτὴν σφαῖρα εἶναι τῆς μὲν γῆς ὀκτωκαίκοσάπλάσια, τῆς δὲ σελήνης ἑπτακαίκοσάπλάσια. Κατὰ τοὺς Μα-